

การศึกษาเรื่อง การบริหารการเงินส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง กองบังคับการตรวจคนเข้าเมือง 6 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลการบริหารการเงินส่วนบุคคล และแหล่งรายรับ การจัดสรรค่าใช้จ่าย ข้อมูลการออม การใช้เครดิต และการก่อหนี้ เพื่อนำข้อมูลการใช้จ่ายและการออมของเจ้าหน้าที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง กองบังคับการตรวจคนเข้าเมือง 6 มาวิเคราะห์ข้อมูล และเสนอแนะแนวทางเพื่อให้หน่วยงานนำไปพิจารณาปรับสวัสดิการให้เหมาะสมกับการบริหารการเงินของเจ้าหน้าที่ การศึกษาครั้งนี้ใช้ขนาดตัวอย่าง 250 คน จากประชากรทั้งสิ้น 495 คน ของกองบังคับการตรวจคนเข้าเมือง 6 ในสังกัดสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายมากที่สุด ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี มีสถานภาพสมรส และมีอายุราชการมากกว่า 25 ปี เป็นข้าราชการตำรวจชั้นประทวนมากที่สุด และกลุ่มตัวอย่างมีเงินเดือนเป็นรายได้หลักโดยส่วนใหญ่ได้รับเงินเดือนต่อเดือนอยู่ระหว่าง 20,001-25,000 บาท และส่วนใหญ่ได้รับเงินค่าตอบแทน-

ค่าทำการล่วงเวลาต่อเดือนอยู่ระหว่าง 5,000-10,000 บาท และเงินสินบนรางวัลค่าปรับ-
กรณีไม่มีการจับกุมต่อเดือนอยู่ระหว่าง 2,000-2,500 บาท ซึ่งได้รับเท่ากันทุกคน
ส่วนเงินเพิ่มสำหรับตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษตำแหน่งอยู่ปฏิบัติหน้าที่ด้านป้องกันปราบปราม
และสืบสวนต่อเดือน เงินเพิ่มค่าครองชีพชั่วคราวต่อเดือน และเงินเพิ่มค่าตอบแทนสำหรับ-
ผู้ปฏิบัติงานในพื้นที่พิเศษต่อเดือน โดยส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างจะไม่ได้รับเงินดังกล่าว
เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างไม่ได้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว และเงินเดือนเกินอัตราที่กำหนด
โดยมีกลุ่มตัวอย่างเพียงร้อยละ 14.4 เท่านั้นที่มีรายได้อื่น ๆ เช่น ทำสวนยาง ค่าขาย
ธุรกิจส่วนตัว และทำสวนปาล์มน้ำมัน ซึ่งเป็นอาชีพเสริมนอกเหนือจากอาชีพหลัก

ส่วนการกำหนดสัดส่วนการใช้จ่าย กลุ่มตัวอย่างมีการกำหนดงบประมาณการ-
ใช้จ่าย แต่ไม่มีการบันทึก/จัดทำบัญชีรายรับ-รายจ่าย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญ
กับการใช้จ่ายเรื่องอาหาร ค่าใช้จ่ายส่วนตัวอื่น และค่าพาหนะเดินทาง เป็นสามอันดับแรก
แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าเกือบครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญต่อค่าใช้จ่าย
เพื่อการศึกษาของตนเอง ทางด้านการออมกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญในเรื่องนี้มาก
เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างต้องการความมั่นคงทางการเงินในอนาคต โดยวิธีการออมส่วนใหญ่
ใช้วิธีง่าย ๆ และสะดวกที่สุด คือ การฝากธนาคาร อย่างไรก็ตามอุปสรรคที่ออมไม่ได้
คือ รายได้น้อยทำให้เก็บออมไม่ได้ ทางด้านการใช้เครดิต โดยเฉพาะบัตรเครดิตซึ่งจะเป็น
การเพิ่มโอกาสในการใช้จ่ายมากขึ้นแต่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ใช้บัตรเครดิต เพราะ
ไม่ต้องการเป็นหนี้ เนื่องจากการสร้างหนี้โดยไม่ได้วางแผนทางการเงินอาจก่อให้เกิด
ปัญหาทางการเงินในภายหลัง เมื่อประสบปัญหาทางการเงินกลุ่มตัวอย่างจะจัดหาจาก
แหล่งหนี้ในระบบเป็นจำนวนไม่เกิน 200,000 บาท โดยสาเหตุของการเป็นหนี้เพราะ
รายรับไม่พอกับรายจ่าย ซึ่งวิธีที่จะแก้ปัญหาให้หนี้หมดไปโดยการควบคุมการใช้จ่าย
ให้ลดลง

ส่วนการกำหนดเป้าหมายทางการเงิน กลุ่มตัวอย่างมีการบริหารการเงิน
โดยเป้าหมายทางการเงินระยะสั้นกลุ่มตัวอย่างมีการกำหนดเป้าหมาย 192 คน โดยให้
ความสำคัญในการใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน การเก็บเงินออม และการจัดหาที่อยู่อาศัย-

ชั่วคราว เป็นสามอันดับแรก ส่วนเป้าหมายทางการเงินระยะยาวกลุ่มตัวอย่างทุกคนให้ความสำคัญเรื่องบ้านที่ดิน รถยนต์ และสุขภาพดีมีเงินใช้ยามชรา เป็นสามอันดับแรก

ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหการบริหารการเงินส่วนบุคคลให้เหมาะสมต่อภาครัฐ คือ จัดการฝึกอบรม และกิจกรรมต่าง ๆ ที่ให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการบริหารการเงินส่วนบุคคลแก่เจ้าหน้าที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง และข้อเสนอแนะต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง คือ ควรจัดทำบัญชีรายรับ-รายจ่าย และวางแผนการใช้จ่าย โดยกำหนดสัดส่วนการใช้จ่ายให้เหมาะสม และสร้างวินัยในการใช้จ่าย โดยใช้จ่ายอย่างประหยัด ทั้งมีการเก็บออมเงินเพื่อไว้ใช้ในยามฉุกเฉินและสร้างความมั่นคงในอนาคต โดยรู้จักนำเงินไปลงทุนในตราสารทางการเงินเพื่อเพิ่มมูลค่า และมีการประกอบอาชีพเสริม เช่น ร้านเสริมสวย ร้านถ่ายเอกสาร ร้านซักอบรีด เป็นต้น

In this thesis, "Personal Financial Management of Immigration Bureau Personnel, Immigration Division 6," the researcher collects and investigates data regarding personal financial management, the sources of income, expense allocations, savings information, the use of credit, and the creation of debt of selected Immigration Bureau Personnel at Immigration Division 6. The researcher analyzes this data concerning expenditures and savings of these selected personnel members in order to be able to suggest guidelines to the Immigration Bureau for adjusting welfare outlays in a fashion consonant with the financial management styles of the personnel under study.

The sample population consisted of 250 personnel selected from a total research population of 495 personnel employed at Immigration Division 6 of the Immigration Bureau. The instrument of research was a questionnaire.

Findings are as follows:

Most of the subjects under investigation were males, between the ages of thirty-one and forty, married, and who had worked in government service for more than twenty-five years. Most of them were police officers at the non-commissioned level.

The major income source of the members of the sample population was their monthly salary, which ranged between 20,001 and 25,000 baht. Most of them received monthly overtime payments ranging from between 5,000 to 10,000 baht, and monthly reward money for fines of between 2,000 and 5,000 baht in cases in which arrests were not made, which is evenly distributed to all personnel. Additional monthly money is allotted to those holding temporary positions involving prevention, suppression, and investigation with temporary monthly increases for living allowances and additional money is allocated for personnel performing duties in special areas. However, the members of the sample population did not receive such monies because they did not work in positions in which salaries exceeded the rates designated. Only 14.4 percent of the subjects earned extra income, such as income from rubber plantations, palm oil plantations, trade, or personal businesses. In all cases, these jobs constituted supplementary occupations and not major career concerns.

In regard to the proportion of income devoted to expenses, the subjects under study maintained a budget for expenses, but still did not make records of income and expenditures. The subjects under study paid attention to food, personal, and traveling expenses, considering them to be the three most important expenditures. However, it is noteworthy that almost half of the subjects paid attention to expenditures for their own education. The subjects under study paid attention at a high level to savings because they were mindful of the need for financial stability in the future. Most of them used the easiest and the most convenient savings method by depositing money in banks. However, the obstacle to savings was an income so low that savings were impossible. In regard to the use of credit, especially credit cards, which could increase opportunities for spending, it was found that most of the subjects under study did not use credit cards because they did not want to have debts. They were aware that creating debts without regard to financial planning may result in financial problems later on. When faced with financial problems, the subjects under study would find the necessary funds by borrowing in amounts not exceeding 200,000 baht. The reason debts were incurred was because incomes were not sufficient to cover expenses. The method used to control the problem of debts was to reduce spending.

In regard to determining financial goals, the subjects under study managed their finances in the light of short-term financial goals. Of the respondents, 192 formulated explicit financial goals. They paid attention to everyday spending, savings, and finding temporary accommodations as the

first three priorities. In regard to long-term financial goals, all the subjects under study paid attention to land and houses, cars, and maintaining good health as the first three priorities while keeping in mind the necessity of having sufficient money in old age.

The researcher has offered suggestions on the basis of this study which can provide guidelines for those striving to solve problems of personal financial management for those working in the public sector. It is suggested that training programs and activities designed to impart knowledge and understanding concerning financial management should be provided for personnel working at the Immigration Bureau. It is suggested that these personnel draw up income-expense accounts, make explicit plans for expenditures, set aside a definite proportion of their income for savings, and discipline themselves to spend money economically. In addition, they should maintain savings for “rainy days” and for the sake of future security. They should invest in financial instruments because of being able to profit from the added value accruing to such instruments. Moreover, they should have additional occupations, such as maintaining a beauty salon, a photocopying shop, or a dry cleaners and laundry establishment, etc.